

и разбиватъ въ гранитнитѣ си первази. А вихрушкитѣ, така чести въ планината, издигатъ високо голѣми водни струи и ги запокитватъ далеко въ околнитѣ камънаци.

Заедно съ водата често бива изхвърляна навънъ и обитаващата въ езерата планинска пѣстърва и други водни гадинки.

А особно красиви сж отраженията на свѣткавицитѣ въ буреносни дни.

Почиватъ си езерата само презъ зимата, когато сж покрити съ дебелия ледъ. Но и тогава тѣхниятъ сънъ е често смущаванъ или отъ грохота на падаща лавина, или отъ писъка на откъртена скала, или отъ пукота на тѣхната собствена ледена плащаница.

Въ синитѣ очи на планинскитѣ езера се е заничалъ и планинецътъ още презъ непрогледната древность. Наистина, Рила е била и си остава „необитаема планина“, но това може да се каже само, като я сравняваме съ нейнитѣ съседни планини — Родопитѣ. Въ нея нѣма високо-планински селища, но лѣтно време по нейнитѣ чалове и долини пасятъ вакли стада, които огласятъ планинското безмълвие съ меднитѣ си звънци и лая на вѣрнитѣ си бранници — рошавитѣ овчарски кучета.

Рилско езеро